

Arrest

nr. 225 804 van 6 september 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X
 vertegenwoordigd door hun ouders X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, vertegenwoordigd door hun ouders X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat N. AHMADZADAH en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die volgens hun verklaringen op 13 november 2015 als begeleide minderjarige vreemdelingen België zijn binnengekomen, samen met hun ouders S.N.G. en S.A., dienden op 18 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 31 januari 2019 nam de commissaris-generaal de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden verzoekers bij aangetekende brieven van 1 februari 2019 ter kennis gebracht.

- De bestreden beslissing die is genomen ten aanzien van verzoeker, S.I., luidt als volgt:

*"Asielaanvraag: 18/10/2018
Overdracht CGVS: 07/11/2018*

U had op 12 december 2018 van 11.15 uur tot 11.45 uur een persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal (verder CGVS), in het bijzijn van een tolk die het Dari machtig is. Uw advocaat, meester Mataboro Munjijima loco meester Ahmadzadah, was gedurende het volledige onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U bent 10 jaar oud en u beschikt over de Afghaanse nationaliteit. U werd geboren in Iran, waar uw ouders van Afghanistan naartoe waren verhuisd. Vanuit Iran reisde u in 2015 naar België met uw vader, S.N.G. (CGVS (...), O.V. (...)), uw moeder S.A. (CGVS (...), O.V. (...)) en uw zusje S.At. (CGVS (...), O.V. (...)). Op 16 november 2015 deden uw ouders een verzoek om internationale bescherming. Uw vader verbleef in Iran maar keerde terug naar Afghanistan om er te trouwen met uw moeder. Omdat uw ouders problemen kenden met de familie van uw moeder moesten ze, drie weken nadat uw vader in Afghanistan was aangekomen, vluchten naar Iran waar ze nog gedurende vier jaar verbleven. Op 21 maart 2018 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in zowel het dossier van uw moeder als dat van uw vader. Uw ouders dienden tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Op 6 september 2018 werden de beslissingen van uw ouders door de Raad bevestigd. Op 18 oktober 2018 dienden u en uw zus S.At. in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in op aanraden van jullie advocaat. Tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaarde u dat u in België wil blijven omdat er in Afghanistan geen goede scholen zijn, omdat de huizen er kapot zijn en omdat u hier veel leuke vrienden hebt.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten voor: vaccinatiekaarten van u en uw zus, Iraanse medische documenten en vaccinatiegegevens, drie brieven van jullie leerkrachten in België en twee briefomslagen.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u minderjarig bent. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal: zo werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle door u aangehaalde feiten en de elementen aanwezig in uw administratief dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

In het kader van het verzoek om internationale bescherming van uw ouders nam het CGVS op 21 maart 2018 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing van uw ouders luidt als volgt:

"Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw voorgehouden problemen met de familie van uw echtgenote.

Voorafgaand dient te worden opgemerkt dat u bevreemdende en tegenstrijdige verklaringen aflegt wat betreft uw identiteit. Op het gehoor van het CGVS verklaarde u plots Qazilbash te zijn (CGVS, p.3). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken legde u echter de verklaring af dat u Tajiek van etnische origine zou zijn (DVZ Verklaring, p.4). Uw vrouw verklaart overigens dat haar neven niet enkel kwaad waren omwille van het feit dat u sjiïet bent, maar ook omdat u een Hazara bent (CGVS, p.3).

U bent ook niet eenduidig over uw familieleden. Op het CGVS verhaalt u plots over een zus genaamd R.S. (CGVS, p.5). Op de DVZ gaf u echter aan enkel een broer te hebben en geen zussen (DVZ Verklaring, p.7). Op DVZ verklaart u dat uw schoonvader, en dus de vader van uw vrouw, nog in Kabul verblijft (DVZ Verklaring, p.6). Op het CGVS verklaren echter zowel u als uw vrouw aan dat hij reeds sinds tientallen jaren vermist is (CGVS, p.6 & CGVS S.A., p.4). Jullie verklaarden beiden op de DVZ dat jullie twee kinderen geboren zijn in Charh Degh, Afghanistan (DVZ Verklaring, p.7 & DVZ Verklaring S.A., p.7). Op het CGVS ontkent u dat plots stellig en claimt u bovendien dat uw kinderen in Iran geboren zijn (CGVS, p.10). Zo ook uw vrouw (CGVS S.A., p.6).

Bovenstaande vaststellingen brengen uw algemene geloofwaardigheid in het gedrang.

Vervolgens dient opgemerkt dat uw verklaringen en deze van uw echtgenote niet eensluidend zijn. Zo verklaarde u dat u werd aangevallen door de twee neven van uw vrouw toen u zich met uw schoonbroer binnen in een shop bevond (CGVS, p.7). Volgens uw vrouw werd u echter aangevallen aan een moskee (CGVS, p.3). Bovendien geeft zij aan dat het buiten, "op de straat", gebeurde (CGVS, p.6). Daarnaast beweert u dat uw schoonbroer de kans niet kreeg u voor te stellen aan de twee neven, daar het gevecht uitbrak alvorens dat kon gebeuren (CGVS, p.7). Volgens uw vrouw zou u echter eerst voorgesteld zijn, waarna het gevecht pas losbrak (CGVS S.A., p.3). Bovendien zouden de twee neven van uw vrouw volgens S.A. samen met hun vader M.A. naar het huis van haar moeder gegaan zijn (DVZ Vragenlijst S.A., p.2). Uw vrouw wijzigt echter haar verklaringen op het CGVS en geeft plots aan dat zij door niemand vergezeld waren (CGVS, p.5). Volgens uw vrouw vond de aanval op uw schoonbroer plaats drie dagen na de huwelijksceremonie (CGVS S.A., p.3). Zij maakt zeer duidelijk dat het incident plaatsvond op de 21ste Assad 1387 (= 11 augustus 2008). Volgens u gebeurde het twee dagen erna (CGVS, p.7), wat zou neerkomen op de 20ste.

U en uw vrouw zijn gevlucht daar jullie de moord op uw schoonbroer zagen als een voorbode van een aanslag op uw eigen leven door dezelfde agressors. Nochtans zijn jullie niet eenduidig over hoe hij gestorven is. Volgens u is hij dood "gestoken" door Q. P. (CGVS, p. 10). Volgens uw vrouw zou hij echter dood "geslagen" zijn (CGVS S.A., p.5). Geconfronteerd met de tegenstrijdigheid, wijzigt uw vrouw haar verklaring naar "geslagen met messen" (CGVS, p.5), hetgeen geen steek houdt.

Volgens u heeft de familie meerdere malen de verloving van uw vrouw met haar neef geannuleerd. Die laatste had daar echter geen oren naar en wilde de annulatie niet aanvaarden (CGVS, p.9). Volgens uw vrouw werd haar neef echter nooit ingelicht over het feit dat zij niet langer met hem wilde trouwen en dat zij verloofd zou zijn met een ander. Er zou volgens haar nooit een annulatie hebben plaatsgevonden (CGVS S.A., p.4-5).

Overigens zou u pas in Iran, na uw vlucht, te weten zijn gekomen dat uw vrouw reeds in haar jeugd beloofd was aan haar neef. Zij vertelde u dit vlak voor zij naar haar moeder belde, waarbij zij te weten kwam dat haar broer gestorven was (CGVS, p.10). Volgens uw vrouw vertelde zij u echter pas over het gearrangeerde huwelijk na het telefoontje (CGVS S.A., p.5).

Voorts dient opgemerkt dat u vage en inconsistente verklaringen aflegt over uw vervolgers. Zo verklaart u bij de DVZ dat de twee neven van uw vrouw S. P. en Q. P. heten (DVZ Vragenlijst, p.2). Op het CGVS noemt u hen plots N. P. en Q. P. (CGVS, p.9). U wordt geconfronteerd met de tegenstrijdigheid en corrigeert uw verklaringen naar "S. P. en N. P." (CGVS, p.9). Volgens uw vrouw werd zij echter uitgehuwelijkt aan haar neef genaamd Q. P. (CGVS S.A., p.4 en DVZ Verklaring S.A., p.2), die de broer zou zijn van N. P..

Hierop gewezen wijzigt u opnieuw uw verklaringen en zegt u: "het is Q. P. en S. P.", hetgeen nog steeds niet strookt met de verklaringen van uw echtgenote (CGVS, p.9 en CGVS S.A., p.3). Bovendien woonden haar twee neven in Pakistan tot hun terugkeer twee dagen na uw huwelijksceremonie. Waarom zij in

Pakistan woonden, kan u echter niet duiden (CGVS, p.10). Ook uw vrouw zegt niet te weten wat zij daar deden (CGVS S.A., p.4). Het is weinig waarschijnlijk dat uw vrouw niet zou weten waarom haar eigen familie het land ontvluchtte, waar zij precies vertoeven en waarom. U weet ook niet waar zij nu verblijven (CGVS, p.10), ondanks het feit dat u tot op heden in contact staat met zowel uw eigen moeder als uw schoonmoeder (CGVS, p.10). Die laatste is de tante van uw vervolgers. Er kan dus redelijkerwijze verwacht worden dat u via haar zou geïnformeerd hebben naar hen. U geeft echter aan dat u het haar niet gevraagd hebt, daar het duur is om te bellen naar Afghanistan (CGVS, p.10), wat geen afdoende verklaring is. Ook uw vrouw beweert dat uw moeder geen nieuws over haar kan meedelen, daar zij tijdens de werkuren niet thuis is, hetgeen niet volstaat als uitleg (CGVS S.A., p. 10).

Daarnaast weten uw verklaringen over de oorzaak van jullie problemen met de neven van uw vrouw evenmin te overtuigen.

U stoelt uw problemen op het feit dat u een andere stroming van de islam aanhangt dan uw vrouw. Doordat u een sjiïet bent, zou dat kwaad bloed gezet hebben bij de neef van uw vrouw, wiens familie soennitisch is (CGVS, p.7). U kan echter geen voorbeelden aangeven op welk vlak sjiïeten en soennieten er een verschillende cultuur en interpretatie van de godsdienst op nahouden. U verklaart dat er "geen verschillen zijn" en dat jullie er dezelfde tradities op nahouden, ook wat betreft trouwceremonies. Waarom er dan problemen zouden zijn kan u dus ook niet verklaren (CGVS, p.6). Ook uw vrouw verklaart nagenoeg geen verschillen te kennen, op een andere handhouding tijdens het bidden na (CGVS S.A., p.6). Dit is uiterst bevreemdend.

Ten slotte leggen u en uw vrouw uiteenlopende verklaringen af wat betreft uw reisweg van Afghanistan naar Iran. Zo geeft u een uitvoerige uitleg om te duiden waarom u absoluut niet via Kandahar kon reizen. Immers, de neven van uw vrouw zouden bevriend zijn met een commandant die aldaar veel macht uitoefent. U verklaart dat uw neef u via Kandahar naar Iran wilde laten reizen, maar dat u hem uitlegde dat dat voor u geen optie was. (CGVS, p.7). Wanneer uw vrouw gevraagd wordt langs welke weg jullie Afghanistan ontvlucht hebben, antwoordt zij zeer eenduidig: "Kandahar" (CGVS S.A., p.10).

De door u voorgelegde documenten kunnen aan bovenstaande niets wijzigen. Zo kan uit de foto's geenszins afgeleid worden dat u problemen zou kennen met de neven van uw vrouw. De taskara, de elektriciteitsrekening en het document van de legerdienst bevatten dan weer informatie die in deze beslissing niet ter discussie staat. In verband met het attest van psychologe D. Kemer over uw echtgenote, dient te worden opgemerkt dat een attest van een therapeut die een persoon behandelt voor problemen met zijn/ haar geestelijke gezondheid een weergave bevat van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. In het psychologisch verslag wordt gesteld dat uw vrouw lijkt te kampen met posttraumatische stressstoornis (PTSS). Of er uitendelijke en diagnose gesteld werd en op basis van welke specifieke medische onderzoeken deze eventuele diagnose zou gebaseerd zijn blijkt echter niet uit. Evenmin blijkt uit dit verslag dat uw echtgenote niet in staat zou zijn om op een normale wijze een gehoor af te leggen."

Derhalve dient ter zake ten aanzien van u dezelfde beslissing te worden genomen.

Wat de door u aangehaalde motieven betreft, dient het volgende te worden opgemerkt.

Dat u in België veel vriendjes hebt, hier school loopt en Nederlands spreekt, hetgeen gestaafd wordt door de Belgische schoolattesten, zijn elementen die een terugkeer naar het land van herkomst vanuit humanitair oogpunt kunnen bemoeilijken (CGVS, p. 5). Het CGVS is echter enkel bevoegd voor het beoordelen van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat deze humanitaire elementen een dergelijke vrees of risico bij terugkeer met zich meebrengen die tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen leiden. Voor het verkrijgen van een verblijf in België op basis van zuiver humanitaire redenen dient u andere, in de Vreemdelingenwet voorziene, procedures aan te wenden.

Tot slot stelde u dat er in Afghanistan geen goede scholen zijn (CGVS, p. 5).

Uit de informatie waar over het CGVS beschikt blijkt echter dat er in de stad Kabul heel veel scholen gevestigd zijn, zowel privé- en overheidsscholen als privé- en overheidsinstellingen van hoger onderwijs. De beste scholen en universiteiten, zowel publieke als privé-instellingen, bevinden zich voornamelijk in Kabul. Er kan dan ook worden aangenomen dat u in Kabul een passende onderwijsinstelling kan vinden.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afgaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende

open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Inzake de verzoeken om internationale bescherming van uw ouders werd er reeds geoordeeld dat, gezien hun verklaringen met betrekking tot hun herkomst uit Afghanistan, in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul diende te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017 en de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het

aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De beslissingen van uw ouders werden door de RvV bevestigd in het arrest nr. 208 963 van 6 september 2018. Aan de beoordeling van het CGVS voegde de Raad in dit arrest nog toe dat het niet geloofwaardig is dat uw vader na zijn terugkeer slechts drie weken in Afghanistan zou gebleven zijn. Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan de door uw ouders voorgehouden problemen met de familie van uw moeder, hechtte de Raad ook geen geloof aan de gevolgen van deze problemen, met name dat uw ouders in 2008 Afghanistan verlieten en opnieuw in Iran gingen wonen.

De door u voorgelegde Iraanse medische documenten en vaccinatiekaarten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Uit de op het CGVS beschikbare informatie blijkt immers dat het mogelijk is om Iraanse documenten te verkrijgen tegen betaling. Niet alleen de aanwezige corruptie maar ook het feit dat Iran zowel een land van bestemming, vertrek en doorreis is voor vluchtelingen maakt dat er een lucratieve markt is voor het aanbieden en verkrijgen van valse documenten. In Iran zijn veel ronselaars actief die de inwoners van Iran of de buurlanden, zoals Afghanistan, proberen te overtuigen om

gebruik te maken van hun diensten. Op sociale media zijn verschillende berichten te vinden van smokkelaars die reclame maken voor hun diensten. Vaak gaat het dan om het aanbieden van een reis naar Europa met bijhorende valse documenten. Meestal worden er reisdocumenten, bijvoorbeeld valse Schengenpaspoorten, maar evengoed packages aangeboden met nodige documenten om een asielrelaas te ondersteunen, zoals diploma's etc. De stempels op de originele vaccinatiekaarten van u en uw zus zijn trouwens kleurencans.

Gelet op bovenstaande kan aan u evenmin het statuut van vluchteling of het subsidiair beschermingsstatuut worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister belast met Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

- De bestreden beslissing die is genomen ten aanzien van verzoekster, S.At., luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 18/10/2018

Overdracht CGVS: 07/11/2018

U had op 12 december 2018 van 10.30 uur tot 11.15 uur een persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal (verder CGVS), in het bijzijn van een tolk die het Dari machtig is. Gelet op uw jonge leeftijd werd een persoonlijk onderhoud afgenomen met uw vader S. N. G.. Uw advocaat, meester Mataboro Munjijima loco meester Ahmadzadah, was gedurende het volledige persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U bent zes jaar oud en u beschikt over de Afghaanse nationaliteit. U werd geboren in Iran, waar uw ouders van Afghanistan naartoe waren verhuisd. Vanuit Iran reisde u in 2015 naar België met uw vader, S.N.G. (CGVS (...), O.V. (...)), uw moeder S.A. (CGVS (...), O.V. (...)) en uw broer S.I. (CGVS (...), O.V. (...)). Op 16 november 2015 deden uw ouders een verzoek om internationale bescherming. Uw vader verbleef in Iran maar keerde terug naar Afghanistan om er te trouwen met uw moeder. Omdat uw ouders problemen kenden met de familie van uw moeder moesten ze, drie weken nadat uw vader in Afghanistan was aangekomen, vluchten naar Iran waar ze nog gedurende vier jaar verbleven. Op 21 maart 2018 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in zowel het dossier van uw moeder als dat van uw vader. Uw ouders dienden tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 6 september 2018 werden de beslissingen van uw ouders door de Raad bevestigd. Op 18 oktober 2018 dienden u en uw broer S.I. in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in op aanraden van jullie advocaat. Gezien uw jonge leeftijd werd uw persoonlijk onderhoud door uw vader gedaan, in uw aanwezigheid. Uw vader verklaarde dat u niet in Afghanistan kunt wonen omwille van de slechte veiligheidssituatie en dit vooral voor meisjes. Hij stelde tevens dat de situatie in Afghanistan voor u volslagen onbekend is. Hij verklaarde ook dat hij vreest dat u en uw broer ontvoerd kunnen worden omdat mensen gaan denken dat jullie rijk zijn gezien jullie in Europa hebben verbleven. Hij voegde nog toe dat hij wil dat u goed onderwijs krijgt.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde uw vader volgende documenten voor: vaccinatiekaarten van u en uw zus, Iraanse medische documenten en vaccinatiegegevens, drie brieven van jullie leerkrachten in België en twee briefomslagen.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

In casu blijkt immers dat u slechts zes jaar oud bent, en als dusdanig zelf niet bij machte bent om verklaringen af te leggen of eventuele stukken aan te brengen in het kader van uw verzoek. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werd er een persoonlijk onderhoud afgenomen met uw vader S.N.G. die aldus in de mogelijkheid verkeerde om de nodige elementen ter ondersteuning van uw verzoek kenbaar te maken, om opmerkingen te formuleren evenals stukken neer te leggen. Uw raadsman was eveneens aanwezig.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat de nodige garanties geboden werden in het kader van onderhavig procedureverloop.

Na onderzoek van alle door u aangehaalde feiten en de elementen aanwezig in uw administratief dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

In het kader van het verzoek om internationale bescherming van uw ouders nam het CGVS op 21 maart 2018 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing van uw ouders luidt als volgt:

"Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw voorgehouden problemen met de familie van uw echtgenote.

Voorafgaand dient te worden opgemerkt dat u bevreemdende en tegenstrijdige verklaringen aflegt wat betreft uw identiteit. Op het gehoor van het CGVS verklaarde u plots Qazilbash te zijn (CGVS, p.3). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken legde u echter de verklaring af dat u Tajiek van etnische origine zou zijn (DVZ Verklaring, p.4). Uw vrouw verklaart overigens dat haar neven niet enkel kwaad waren omwille van het feit dat u sjiïet bent, maar ook omdat u een Hazara bent (CGVS, p.3).

U bent ook niet eenduidig over uw familieleden. Op het CGVS verhaalt u plots over een zus genaamd R. S. (CGVS, p.5). Op de DVZ gaf u echter aan enkel een broer te hebben en geen zussen (DVZ Verklaring, p.7). Op DVZ verklaart u dat uw schoonvader, en dus de vader van uw vrouw, nog in Kabul verblijft (DVZ Verklaring, p.6). Op het CGVS verklaren echter zowel u als uw vrouw aan dat hij reeds sinds tientallen jaren vermist is (CGVS, p.6 & CGVS S.A., p.4). Jullie verklaarden beiden op de DVZ dat jullie twee kinderen geboren zijn in Charh Degh, Afghanistan (DVZ Verklaring, p.7 & DVZ Verklaring S.A., p.7). Op het CGVS ontkent u dat plots stellig en claimt u bovendien dat uw kinderen in Iran geboren zijn (CGVS, p.10). Zo ook uw vrouw (CGVS S.A., p.6).

Bovenstaande vaststellingen brengen uw algemene geloofwaardigheid in het gedrang.

Vervolgens dient opgemerkt dat uw verklaringen en deze van uw echtgenote niet eensluidend zijn. Zo verklaarde u dat u werd aangevallen door de twee neven van uw vrouw toen u zich met uw schoonbroer binnen in een shop bevond (CGVS, p.7). Volgens uw vrouw werd u echter aangevallen aan een moskee (CGVS, p.3). Bovendien geeft zij aan dat het buiten, "op de straat", gebeurde (CGVS, p.6). Daarnaast beweert u dat uw schoonbroer de kans niet kreeg u voor te stellen aan de twee neven, daar het gevecht uitbrak alvorens dat kon gebeuren (CGVS, p.7). Volgens uw vrouw zou u echter eerst voorgesteld zijn, waarna het gevecht pas losbrak (CGVS S.A., p.3). Bovendien zouden de twee neven van uw vrouw volgens S.A. samen met hun vader M.A. naar het huis van haar moeder gegaan zijn (DVZ Vragenlijst S.A., p.2).

Uw vrouw wijzigt echter haar verklaringen op het CGVS en geeft plots aan dat zij door niemand vergezeld waren (CGVS, p.5). Volgens uw vrouw vond de aanval op uw schoonbroer plaats drie dagen na de huwelijksceremonie (CGVS S.A., p.3).

Zij maakt zeer duidelijk dat het incident plaatsvond op de 21ste Assad 1387 (= 11 augustus 2008). Volgens u gebeurde het twee dagen erna (CGVS, p.7), wat zou neerkomen op de 20ste.

U en uw vrouw zijn gevlucht daar jullie de moord op uw schoonbroer zagen als een voorbode van een aanslag op uw eigen leven door dezelfde agressors. Nochtans zijn jullie niet eenduidig over hoe hij gestorven is. Volgens u is hij dood "gestoken" door Q. P. (CGVS, p. 10). Volgens uw vrouw zou hij echter

dood "geslagen" zijn (CGVS S.A., p.5). Geconfronteerd met de tegenstrijdigheid, wijzigt uw vrouw haar verklaring naar "geslagen met messen" (CGVS, p.5), hetgeen geen steek houdt.

Volgens u heeft de familie meerdere malen de verloving van uw vrouw met haar neef geannuleerd. Die laatste had daar echter geen oren naar en wilde de annulatie niet aanvaarden (CGVS, p.9). Volgens uw vrouw werd haar neef echter nooit ingelicht over het feit dat zij niet langer met hem wilde trouwen en dat zij verloofd zou zijn met een ander. Er zou volgens haar nooit een annulatie hebben plaatsgevonden (CGVS S.A., p.4-5).

Overigens zou u pas in Iran, na uw vlucht, te weten zijn gekomen dat uw vrouw reeds in haar jeugd beloofd was aan haar neef. Zij vertelde u dit vlak voor zij naar haar moeder belde, waarbij zij te weten kwam dat haar broer gestorven was (CGVS, p.10). Volgens uw vrouw vertelde zij u echter pas over het gearrangeerde huwelijk na het telefoontje (CGVS S.A., p.5).

Voorts dient opgemerkt dat u vage en inconsistente verklaringen aflegt over uw vervolgers. Zo verklaart u bij de DVZ dat de twee neven van uw vrouw S. P. en Q. P. heten (DVZ Vragenlijst, p.2). Op het CGVS noemt u hen plots N. P. en Q. P. (CGVS, p.9). U wordt geconfronteerd met de tegenstrijdigheid en corrigeert uw verklaringen naar "S. P. en N. P." (CGVS, p.9). Volgens uw vrouw werd zij echter uitgehuwelijkt aan haar neef genaamd Q. P. (CGVS S.A., p.4 en DVZ Verklaring S.A., p.2), die de broer zou zijn van N. P.. Hierop gewezen wijzigt u opnieuw uw verklaringen en zegt u: "het is Q. P. en S. P.", hetgeen nog steeds niet strookt met de verklaringen van uw echtgenote (CGVS, p.9 en CGVS S.A., p.3). Bovendien woonden haar twee neven in Pakistan tot hun terugkeer twee dagen na uw huwelijksceremonie. Waarom zij in Pakistan woonden, kan u echter niet duiden (CGVS, p.10). Ook uw vrouw zegt niet te weten wat zij daar deden (CGVS S.A., p.4). Het is weinig waarschijnlijk dat uw vrouw niet zou weten waarom haar eigen familie het land ontvluchtte, waar zij precies vertoeven en waarom. U weet ook niet waar zij nu verblijven (CGVS, p.10), ondanks het feit dat u tot op heden in contact staat met zowel uw eigen moeder als uw schoonmoeder (CGVS, p.10). Die laatste is de tante van uw vervolgers. Er kan dus redelijkerwijze verwacht worden dat u via haar zou geïnformeerd hebben naar hen. U geeft echter aan dat u het haar niet gevraagd hebt, daar het duur is om te bellen naar Afghanistan (CGVS, p.10), wat geen afdoende verklaring is. Ook uw vrouw beweert dat uw moeder geen nieuws over haar kan meedelen, daar zij tijdens de werkuren niet thuis is, hetgeen niet volstaat als uitleg (CGVS S.A., p. 10).

Daarnaast weten uw verklaringen over de oorzaak van jullie problemen met de neven van uw vrouw evenmin te overtuigen.

U stoelt uw problemen op het feit dat u een andere stroming van de islam aanhangt dan uw vrouw. Doordat u een sjiiet bent, zou dat kwaad bloed gezet hebben bij de neef van uw vrouw, wiens familie soennitisch is (CGVS, p.7). U kan echter geen voorbeelden aangeven op welk vlak sjiieten en soennieten er een verschillende cultuur en interpretatie van de godsdienst op nahouden. U verklaart dat er "geen verschillen zijn" en dat jullie er dezelfde tradities op nahouden, ook wat betreft trouwceremonies. Waarom er dan problemen zouden zijn kan u dus ook niet verklaren (CGVS, p.6). Ook uw vrouw verklaart nagenoeg geen verschillen te kennen, op een andere handhouding tijdens het bidden na (CGVS S.A., p.6). Dit is uiterst bevreemdend.

Ten slotte leggen u en uw vrouw uiteenlopende verklaringen af wat betreft uw reisweg van Afghanistan naar Iran. Zo geeft u een uitvoerige uitleg om te duiden waarom u absoluut niet via Kandahar kon reizen. Immers, de neven van uw vrouw zouden bevriend zijn met een commandant die aldaar veel macht uitoefent. U verklaart dat uw neef u via Kandahar naar Iran wilde laten reizen, maar dat u hem uitlegde dat dat voor u geen optie was. (CGVS, p.7). Wanneer uw vrouw gevraagd wordt langs welke weg jullie Afghanistan ontvlucht hebben, antwoordt zij zeer eenduidig: "Kandahar" (CGVS S.A., p.10).

De door u voorgelegde documenten kunnen aan bovenstaande niets wijzigen. Zo kan uit de foto's geenszins afgeleid worden dat u problemen zou kennen met de neven van uw vrouw. De taskara, de elektriciteitsrekening en het document van de legerdienst bevatten dan weer informatie die in deze beslissing niet ter discussie staat.

In verband met het attest van psychologe Dilara Kemer over uw echtgenote, dient te worden opgemerkt dat een attest van een therapeut die een persoon behandelt voor problemen met zijn/ haar geestelijke gezondheid een weergave bevat van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. In het psychologisch verslag wordt gesteld dat uw vrouw lijkt te kampen met posttraumatische stressstoornis (PTSS). Of er uitendelijke en diagnose gesteld werd

en op basis van welke specifieke medische onderzoeken deze eventuele diagnose zou gebaseerd zijn blijkt echter niet uit. Evenmin blijkt uit dit verslag dat uw echtgenote niet in staat zou zijn om op een normale wijze een gehoor af te leggen.”

Derhalve dient ter zake ten aanzien van u dezelfde beslissing te worden genomen.

Wat de overige in het kader van uw verzoek aangehaalde motieven betreft, dient het volgende te worden opgemerkt.

Dat u in België vriendjes hebt, hier school loopt en Nederlands spreekt, hetgeen gestaafd wordt door de Belgische schoolattesten, zijn elementen die een terugkeer naar het land van herkomst vanuit humanitair oogpunt kunnen bemoeilijken (CGVS, p. 4 en 5). Het CGVS is echter enkel bevoegd voor het beoordelen van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat deze humanitaire elementen een dergelijke vrees of risico bij terugkeer met zich meebrengen die tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen leiden. Voor het verkrijgen van een verblijf in België op basis van zuiver humanitaire redenen dient u andere, in de Vreemdelingenwet voorziene, procedures aan te wenden.

Dat u en uw broer in Kabul ontvoerd kunnen worden, omdat mensen gaan denken dat jullie rijk zijn gezien jullie in Europa hebben verbleven (CGVS, p. 4), is slechts een blote bewering die uw vader noch uw raadsman aan de hand van enige concrete feiten of elementen hebben gestaafd.

Betreffende de onderwijsmogelijkheden in uw land van herkomst (CGVS, p. 4 en 5) dient opgemerkt dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat er in de stad Kabul heel veel scholen gevestigd zijn, zowel privé- en overheidsscholen als privé- en overheidsinstellingen van hoger onderwijs. De beste scholen en universiteiten, zowel publieke als privé-instellingen, bevinden zich voornamelijk in Kabul. Er kan dan ook worden aangenomen dat u in Kabul een passende onderwijsinstelling kan vinden.

Tot slot dient er op gewezen te worden dat de Raad al heeft geoordeeld dat uw vader geen individuele omstandigheden heeft aangevoerd waaruit blijkt dat u als meisje in de hoofdstad Kabul een bijzonder risico zou lopen. Ook tijdens het persoonlijk onderhoud dd. 12 december 2018 hebben uw vader en uw raadsman geen concrete feiten of elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat u een bijzonder risico loopt als schoolgaand meisje (CGVS, p. 4).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden.

Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging

van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Inzake de verzoeken om internationale bescherming van uw ouders werd er reeds geoordeeld dat, gezien hun verklaringen met betrekking tot hun herkomst uit Afghanistan, in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul diende te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017 en de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad

dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De beslissingen van uw ouders werden door de RvV bevestigd in het arrest nr. 208 963 van 6 september 2018. Aan de beoordeling van het CGVS voegde de Raad in dit arrest nog toe dat het niet geloofwaardig is dat uw vader na zijn terugkeer slechts drie weken in Afghanistan zou gebleven zijn. Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan de door uw ouders voorgehouden problemen met de familie van uw moeder, hechtte de Raad ook geen geloof aan de gevolgen van deze problemen, met name dat uw ouders in 2008 Afghanistan verlieten en opnieuw in Iran gingen wonen.

De door u voorgelegde Iraanse medische documenten en vaccinatiekaarten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Uit de op het CGVS beschikbare informatie blijkt immers dat het mogelijk is om Iraanse documenten te verkrijgen tegen betaling. Niet alleen de aanwezige corruptie maar ook het feit dat Iran zowel een land van bestemming, vertrek en doorreis is voor vluchtelingen maakt dat er een lucratieve markt is voor het aanbieden en verkrijgen van valse documenten. In Iran zijn veel ronselaars actief die de inwoners van Iran of de buurlanden, zoals Afghanen, proberen te overtuigen om gebruik te maken van hun diensten. Op sociale media zijn verschillende berichten te vinden van smokkelaars die reclame maken voor hun diensten. Vaak gaat het dan om het aanbieden van een reis naar Europa met bijhorende valse documenten. Meestal worden er reisdocumenten, bijvoorbeeld valse Schengenpaspoorten, maar evengoed packages aangeboden met nodige documenten om een asielrelaas te ondersteunen, zoals diploma's etc. De stempels op de originele vaccinatiekaarten van u en uw broer zijn trouwens kleurencans.

Gelet op bovenstaande kan aan u evenmin het statuut van vluchteling of het subsidiair beschermingsstatuut worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de rechtspleging

Waar verzoekers in het opschrift van hun verzoekschrift stellen dat zij een "verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring" bij de Raad indienen, merkt de Raad op dat hij een hervormingsbevoegdheid heeft in voorliggend beroep overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet en dat hij eerst zal onderzoeken of hij de bestreden beslissingen kan bevestigen of hervormen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoekers voeren een schending aan van de volgende bepalingen:

“art. 3 EVRM, schending artikelen 48/4, 48/5, 57/7 en 62 van Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel 4.3 (c) van de richtlijn 2004/83 /EG van de Raad van 29 april 2004, artikel 27 van het Koninklijk besluit van 11 maart 2003, artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (‘Vluchtelingenconventie’) schending van de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, gelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en de rechten van de verdediging, schending artikel 15 van de RICHTLIJN 2011 /95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011”.

Verzoekers geven een theoretische toelichting over de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en menen dat de aangehaalde motieven van de bestreden beslissingen niet volstaan om deze te schragen. Zij geven een korte theoretische toelichting omtrent het begrip “vluchteling”, zoals gedefinieerd in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag.

Verzoekers voeren aan dat de bestreden beslissingen ten onrechte verwijzen naar de beoordeling die is gemaakt in het kader van het verzoek om internationale bescherming van hun ouders, nu hun situatie niet kan vergeleken worden met die van hun ouders. Verzoekers hebben immers een specifiek profiel en menen dan ook dat *“Uit het profiel van verzoekers en hun verklaringen komt duidelijk naar voren dat de verwerende partij een grondiger onderzoek moest voeren en de beslissingen dan ook afdoende te motiveren. Noch verzoekers lang verblijf, noch verzoekers profiel of dat van hun ouders wordt op ernstige wijze betwist door de verwerende partij.”*

Verzoekers menen dat zij een gegronde vrees voor vervolging hebben in Afghanistan omwille van het behoren tot een bepaalde sociale groep, in de zin van artikel 48/3, § 4, van de Vreemdelingenwet als *“Afghaanse minderjarige kinderen die een lang verblijf in België kennen, die normen en tradities die in de Afghaanse samenleving heersten, bij terugkeer naar Afghanistan zullen schenden.”*

Zij lichten hierbij toe als volgt:

“In de bestreden beslissingen stelt de verwerende partij dat het feit dat verzoekers hier school lopen en Nederlands spreken, wat wordt aangetoond door de Belgische schoolattesten, elementen zijn die een terugkeer naar het land van herkomst vanuit humanitair oogpunt kunnen bemoeilijken. Aldus bevestigt de verwerende partij dat verzoekers in Afghanistan schade zullen lijden. Ten onrechte stelt het CGVS echter dat hij enkel bevoegd is voor het beoordelen van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Verzoekers wensen te benadrukken dat het profiel van verzoekers en hun westerse levensstijl in combinatie met hun lang verblijf in Iran, afgezet tegen de heersende maatschappelijke en cultureel-religieuze normen in Afghanistan allicht moeilijk zou vallen onder de vervolgingsgronden godsdienstige of politieke overtuiging, maar ze behoren wel degelijk tot een sociale groep en dat zij daarom vanwege de verwestering als vluchteling kunnen worden aangemerkt.

Verzoekers zijn van mening dat de verwerende partij zich onvoldoende gemotiveerd op het standpunt heeft gesteld dat verzoekers, gelet op het feit dat zij zich erop beroepen schoolgaand en verwersterd te zijn, geen reëel risico op schending van artikel 3 EVRM lopen. Immers, indien de elementen van verwestering op zich onvoldoende zouden zijn zijn voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, quod non, dan dient de verwerende partij ook onderzoeken of verzoekers een reëel risico op ernstige schade namelijk onmenselijke of vernederende behandeling, in de zin van artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet, lopen bij terugkeer naar Afghanistan. Daarbij diende de verwerende partij rekening houden met het specifieke profiel van verzoekers en hun ouders en de lange afwezigheid uit Afghanistan of het ontbreken van een sterk band met Afghanistan.”

Verzoekers citeren hierbij uit een rapport “Afghanistan: situation of young male ‘Westernised’ returnees to Kabul” van augustus 2017 en uit een rapport van het “Migration Policy Institute” van november 2017 inzake de risico’s voor verwesterde terugkeerders naar Kabul.

Verzoekers verwijzen naar het principe van het “hoger belang van het kind” onder verwijzing naar artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en artikel 14 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van

de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Zij voeren aan dat de precare veiligheidssituatie in Afghanistan een impact heeft op schoolgaande kinderen en dat vooral verzoekster een ernstig veiligheidsrisico loopt indien zij naar school zou gaan. Zij citeren uit de UNHCR *“Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs for assessing the international protection needs from asylum-seekers from Afghanistan”* waaruit blijkt dat kinderen van schoolgaande leeftijd, in het bijzonder meisjes, een risicoprofiel vormen. Het risico dat verzoekster thuis zal blijven is zeer groot. Verzoekers citeren uit een rapport van het CEDAW en voeren aan dat *“De motivering van de verwerende partij dat er in de stad Kabul heel veel scholen gevestigd zijn, zowel privé-en overheidsscholen als privé-en overheidsinstellingen van hoger onderwijs gaat voorbij aan de onbetwiste elementen in verzoekers verklaringen.”*

Verzoekers citeren tevens nog uit het thematisch ambtsbericht van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van 2010 inzake de risico's voor Afghaanse verwesterde schoolgaande meisjes (verzoekschrift, stuk 3) en menen dat de commissaris-generaal onmogelijk kan betwisten dat deze informatie nog steeds actueel en juist is. Zij besluiten hieruit dat verwesterde schoolgaande meisjes zoals verzoekster zich in Afghanistan niet kunnen aanpassen omdat zij altijd opvallen door de wijze waarop zij zich uiten, spreken en bewegen. Bovendien zullen verzoekers als nieuwkomers niet onopgemerkt blijven en extra geïnterviewd worden, hetgeen nog versterkt zal worden door hun langdurig verblijf in Iran.

Zij besluiten: *“Verzoekers wensen dan ook te benadrukken dat de verwerende partij gelet op het voorgaande niet afdoende motieven heeft opgenomen dat verzoekers bij terugkeer naar Afghanistan zich kunnen aanpassen aan de traditionele heersende normen, noch heeft de verwerende partij afdoende gemotiveerd dat verzoekers bij terugkeer naar Afghanistan een reëel risico lopen op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM”.*

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, verwijzen verzoekers naar de UNHCR *“Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 30 augustus 2018 waaruit volgens hen blijkt dat Kabul in principe geen veilig en redelijk intern vestigingsalternatief biedt. Verder citeren verzoekers nog uit het EASO-rapport *“Afghanistan: Security situation – Update”* van mei 2018 en het rapport *“General security situation in Afghanistan and events in Kabul”* van 25 februari 2019 inzake de veiligheidssituatie in Kabul. Zij stellen dat: *“ook de objectieve berichtgeving over de huidige situatie in Afghanistan is allesbehalve rooskleurig, de rode draad in het verhaal is dat burgers ten prooi vallen aan het geweld dat zich dagelijks afspeelt in Afghanistan. Omwille van deze redenen kan de bestreden beslissing aldus niet gehandhaafd worden en dient deze te worden vernietigd.*

De objectieve informatie toont immers meer dan voldoende aan dat de veiligheidssituatie in Afghanistan uiterst precair kan worden genoemd. Ook de overheid kan de veiligheid van de burgers niet garanderen. Het geweld dat er door de terroristen uitgevoerd wordt, zorgt voor een onzeker bestaan in het land.”

3.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegen verzoekers het *“Thematisch ambtsbericht schoolgaande kinderen (in het bijzonder meisjes) in Afghanistan”* van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken toe (stuk 3).

3.1.3. In een aanvullende nota van 8 juli 2019 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:

- UNHCR *“Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 30 augustus 2018;
- het EASO-rapport *“Afghanistan Security situation”* van december 2017;
- het EASO-rapport *“Afghanistan Security situation – Update”* van mei 2018;
- het EASO-rapport *“Afghanistan Security situation”* van juni 2019;
- het EASO-rapport *“Afghanistan. Guidance note and common analysis”* van juni 2018.

3.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekers al dan niet beantwoorden aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem bepalingen die verzoekers geschonden achten, en een theoretische uiteenzetting over een aantal van deze bepalingen, maakt op zich niet aannemelijk dat verzoekers een nood hebben aan internationale bescherming.

3.3. Na lezing van het administratief dossier treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij een gegronde vrees voor vervolging hebben of een reëel risico op ernstige schade lopen bij hun terugkeer naar Afghanistan.

Verzoekers zijn de kinderen van S.N.G. en S.A., wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 219 324. Verzoekers beroepen zich in het kader van hun verzoek om internationale bescherming en onderhavige beroepsprocedure deels op dezelfde feiten, middelen en argumenten als deze die door hun ouders werden aangevoerd. De Raad heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekers ouders echter verworpen, daar geen geloof kan worden gehecht aan de door hen aangehaalde vervolgingsfeiten (RvV 6 september 2018, nr. 208 963). Dit arrest heeft kracht van gewijsde en in dit arrest werd geoordeeld als volgt:

"2.3.4. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In casu wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan eerste verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) er geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden problemen met de familie van zijn echtgenote nu (i) hij bevreemdende en tegenstrijdige verklaringen aflegt over zijn identiteit, (ii) hij ook niet eenduidig is over zijn familieleden, (iii) zijn verklaringen en die van zijn echtgenote niet eensluidend zijn, (iv) hij vage en inconsistente verklaringen aflegt over zijn vervolgers, (v) zijn verklaringen over de oorzaak van zijn problemen met de neven van zijn vrouw niet weten te overtuigen, (vi) hij en zijn vrouw uiteenlopende verklaringen afleggen over hun reisweg van Afghanistan naar Iran, en (vii) de door hem voorgelegde documenten aan het bovenstaande niets kunnen wijzigen en omdat (B) er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico op ernstige schade is in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat tweede verzoekster haar asielaanvraag volledig baseert op de verklaringen van haar man, ten aanzien van wie een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, waarna de motieven van de eerste bestreden beslissing worden hernomen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan.

Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het enig middel kan wat dit betreft niet worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoekende partijen er niet in slagen om hun vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze vaststelt dat eerste verzoeker bevreemdende en tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn identiteit en ook niet eenduidig was over zijn familieleden. Wat zijn identiteit betreft, legde eerste verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) de verklaring af dat hij van etnische origine Tadjiek zou zijn (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 17, verklaring DVZ, nr. 5d). Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) verklaarde hij dan weer plots Qazilbash te zijn (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 7, gehoorverslag 21 februari 2018, p. 3). Tevens gaf verzoeker op de DVZ aan enkel een broer te hebben en geen zussen (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 17, verklaring DVZ, nr. 17), terwijl hij op het CGVS plots over een zus R. S. vertelde (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 7, gehoorverslag 21 februari 2018, p. 5). Bovendien verklaarde verzoeker op de DVZ dat zijn schoonvader nog in Kabul verbleef (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 17, verklaring DVZ, nr. 15a), terwijl hij op het CGVS verklaarde dat zijn schoonvader reeds sinds tientallen jaren vermist is (adm. doss. Eerste verzoeker, stuk 7, gehoorverslag 21 februari 2018, p. 6). Ten slotte verklaarden beide verzoekende partijen op de DVZ dat hun twee kinderen allebei geboren zijn in Charh Degh, Afghanistan (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 17, verklaring DVZ, nr. 16; adm. doss. tweede verzoekster, stuk 16, verklaring DVZ, nr. 16), terwijl zij dit op het CGVS plots stellig ontkenden en claimden dat hun kinderen in Iran geboren zijn (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 7, gehoorverslag 21 februari 2018, p. 10; adm. doss. tweede verzoekster, stuk 7, gehoorverslag 21 februari 2018, p. 6).

Verzoekende partijen laten wat dit betreft gelden dat zij niet correct gehoord werden op de DVZ en dat zij op het CGVS een aantal zaken hebben rechtgezet. Zij beperken zich evenwel tot een loutere bewering die niet in concreto wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoekende partijen op de DVZ niet correct gehoord zouden zijn geweest. In tegendeel, uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen op de DVZ de vragenlijst van het CGVS na voorlezing ervan in het Dari aanvaard en ondertekend hebben ter bevestiging dat hun verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (adm. doss. Eerste verzoeker, stuk 17, verklaring DVZ; adm. doss. tweede verzoekster, stuk 16, verklaring DVZ).

Aldus vindt het motief in de eerste bestreden beslissing dat de bovenstaande vaststellingen de algemene geloofwaardigheid van eerste verzoeker in het gedrang brengen wel degelijk steun in het administratief dossier.

Daarbij komt dat de verklaringen van eerste verzoeker en die van tweede verzoekster niet eensluidend zijn.

Zo verklaarde eerste verzoeker dat hij werd aangevallen door de twee neven van zijn vrouw toen hij zich met zijn schoonbroer binnen in een shop bevond (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 7, gehoorverslag 21 februari 2018, p. 7). Volgens tweede verzoekster werd eerste verzoeker echter aangevallen aan een moskee (adm. doss. tweede verzoekster, stuk 7, gehoorverslag 21 februari 2018, p. 3) en gebeurde dit buiten, "op de straat" (adm. doss. tweede verzoekster, stuk 7, gehoorverslag 21 februari 2018, p. 6). Verzoekende partijen laten gelden dat zij geen tegenstrijdigheid kunnen ontwaren, nu het incident kan gebeurd zijn voor de moskee, maar binnen een winkel. Zij gaan er evenwel aan voorbij dat tweede verzoekster tevens heeft verklaard dat het incident buiten, "op de straat" gebeurde. Met een dergelijke summiere verklaring (post factum) voor de in de bestreden beslissingen aangehaalde tegenstrijdigheid, slagen verzoekende partijen er dan ook niet in de vaststellingen in concreto te weerleggen.

Daarnaast beweerde eerste verzoeker dat zijn schoonbroer de kans niet kreeg hem voor te stellen aan de twee neven, daar het gevecht uitbrak alvorens dat kon gebeuren (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 7, gehoorverslag 21 februari 2018, p. 7), terwijl hij volgens tweede verzoekster eerst voorgesteld zou zijn, waarna het gevecht pas losbrak (adm. doss. tweede verzoekster, stuk 7, gehoorverslag 21 februari 2018, p. 3). Bovendien verklaarde tweede verzoekster op de DVZ dat haar twee neven samen met hun vader naar het huis van haar moeder zouden gegaan zijn (adm. doss. tweede verzoekster, stuk 16, vragenlijst DVZ, nr. 3.5), om vervolgens op het CGVS haar verklaringen te wijzigen en te stellen dat zij door niemand vergezeld waren (adm. doss. tweede verzoekster, stuk 7, gehoorverslag 21 februari 2018, p. 5).

Ten slotte vond volgens tweede verzoekster de aanval op haar broer plaats drie dagen na de huwelijksceremonie, met name op de 21ste Assad 1387 (11 augustus 2008) (adm. doss. tweede verzoekster, stuk 7, gehoorverslag 21 februari 2018, p. 3), terwijl dit volgens eerste verzoeker twee dagen erna gebeurde (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 7, gehoorverslag 21 februari 2018, p. 7), wat zou neerkomen op de 20ste Assad.

Ook zijn verzoekende partijen niet eenduidig over hoe de broer van tweede verzoekster gestorven is, hoewel zij de moord op hem zagen als een voorbode van een aanslag op hun eigen leven. Volgens eerste verzoeker is zijn schoonbroer dood "gestoken" (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 7, gehoorverslag 21 februari 2018, p. 10), terwijl tweede verzoekster eerst verklaarde dat haar broer dood "geslagen" zou zijn

en vervolgens na confrontatie met de tegenstrijdigheid dat hij is “geslagen met messen” (adm. doss. tweede verzoekster, stuk 7, gehoorverslag 21 februari 2018, p. 5), wat ook volgens de Raad geen steek houdt. Waar verzoekende partijen laten gelden dat de tolk dit niet volledig vertaald heeft en dat er in het Dari geen specifiek woord is voor “neersteken” en dat men in de volksmond eerder “slagen toebrengen met mes” gebruikt, beperken zij zich tot een loutere bewering die niet in concreto wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Aldus slagen zij er niet in de aangehaalde tegenstrijdigheid te weerleggen.

Een andere tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van verzoekende partijen betreft de annulering van de verloving van tweede verzoekster en haar neef. Volgens eerste verzoeker heeft de familie meerdere malen de verloving van tweede verzoekster met haar neef geannuleerd en wilde deze laatste de annulering niet aanvaarden (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 7, gehoorverslag 21 februari 2018, p. 9). Tweede verzoekster daarentegen verklaarde dat haar neef nooit werd ingelicht over het feit dat zij niet langer met hem wilde trouwen en dat zij verloofd zou zijn met een ander en stelde dat er nooit een annulering heeft plaatsgevonden (adm. doss. tweede verzoekster, stuk 7, gehoorverslag 21 februari 2018, p. 4 en 5). In tegenstelling tot wat verzoekende partijen aanvoeren, kan uit de verklaringen van eerste verzoeker niet enkel worden afgeleid dat de familie van tweede verzoekster niet meer zinnens waren om hun dochter uit te huwelijken daar zij nog jong was, doch ook dat zijn schoonmoeder meerdere malen de verloving van tweede verzoekster met haar neef heeft geannuleerd en dat de neef van tweede verzoekster dit niet wilde aanvaarden. Dit is wel degelijk tegenstrijdig met de verklaringen van tweede verzoekster dat zij niet verloofd was met haar neef. Door in het verzoekschrift onvolledig te citeren uit het gehoorverslag en aan hun verklaringen een andere lezing te geven, maken verzoekende partijen het tegendeel niet aannemelijk.

Een laatste tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van verzoekende partijen die in de eerste bestreden beslissing wordt ontwaard, betreft het moment dat eerste verzoeker te weten kwam wanneer zijn vrouw reeds in haar jeugd beloofd was aan haar neef. Volgens eerste verzoeker zou hij dit pas in Iran, na zijn vlucht, te weten zijn gekomen toen tweede verzoekster hem dit vertelde vlak voor zij naar haar moeder belde, waarbij zij te weten kwam dat haar broer gestorven was (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 7, gehoorverslag 21 februari 2018, p. 10). Volgens tweede verzoekster vertelde zij dit pas aan eerste verzoeker na dat telefoontje (adm. doss. tweede verzoekster, stuk 7, gehoorverslag 21 februari 2018, p. 5). Alweer laten verzoekende partijen na in hun verzoekschrift de correcte passages uit het gehoorverslag aan te halen om over de gegrondheid van deze vaststellingen in de bestreden beslissingen mist te spuien. Nochtans blijkt uit het gehoorverslag van eerste verzoeker zowel uit de vraagstelling – “En wanneer liet ze dan weten dat ze dan al beloofd was aan een ander, voor of na dat telefoontje” – als uit het antwoord van eerste verzoeker op deze vraag – “Voor ze haar moeder belde” – dat de verklaringen van eerste verzoeker niet eensluidend zijn met die van tweede verzoekster.

Verzoekende partijen kunnen dan wel voorhouden dat zij de tegenstrijdigheid niet zien, de Raad ziet deze duidelijk wel.

Waar verzoekende partijen hun andersluidende verklaringen trachten te verklaren door het feit dat zij ongeschoold zijn en in zeer precare omstandigheden in Iran hebben verbleven, wordt er op gewezen dat een desgevallend gebrek aan scholing niet kan verklaren dat zij dusdanig veel tegenstrijdige verklaringen aflegden over de feiten die de essentie uitmaken van hun asielrelaas en de aanleiding waren voor hun vertrek uit hun land van herkomst. De Raad wijst er in dit verband op dat ongeletterdheid de verstandelijke vermogens niet aantast en dat verzoekende partijen geenszins aantonen dat zij niet over de verstandelijke vermogens beschikken om eenvoudige vragen betreffende de gebeurtenissen die hen zijn voorgevallen te beantwoorden. Ook de omstandigheid dat zij in zeer precare omstandigheden in Iran zouden hebben geleefd, kan de verschillende hierboven aangehaalde tegenstrijdigheden niet verklaren. Verzoekende partijen maken dan ook niet aannemelijk dat hun verklaringen conform hun profiel zijn en dat een bijkomend persoonlijk onderhoud noodzakelijk was.

Naast de hierboven aangehaalde tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van eerste verzoeker en die van tweede verzoekster merkt de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen nog terecht op dat eerste verzoeker vage en inconsistente verklaringen aflegde over zijn vervolgers. De commissaris-generaal verwoordt het als volgt in de eerste bestreden beslissing:

“Zo verklaart u bij de DVZ dat de twee neven van uw vrouw S. P. (...) en Q. P. (...) heten (DVZ Vragenlijst, p.2). Op het CGVS noemt u hen plots N. P. (...) en Q. P. (...) (CGVS, p.9). U wordt geconfronteerd met de tegenstrijdigheid en corrigeert uw verklaringen naar “S. P. (...) en N. P. (...)” (CGVS, p.9). Volgens uw vrouw werd zij echter uitgehuwelijkt aan haar neef genaamd Q. P. (...) (CGVS A. (...), p.4 en DVZ Verklaring A. (...), p.2), die de broer zou zijn van N. P. (...). Hierop gewezen wijzig u opnieuw uw verklaringen en zegt u: “het is Q. P. (...) en S. P. (...)”, hetgeen nog steeds niet strookt met de verklaringen van uw echtgenote (CGVS, p.9 en CGVS A. (...), p.3). Bovendien woonden haar twee neven in Pakistan tot hun terugkeer twee dagen na uw huwelijksceremonie. Waarom zij in Pakistan woonden, kan u echter niet duiden (CGVS, p.10). Ook uw vrouw zegt niet te weten wat zij daar deden (CGVS A. (...), p.4). Het is

weinig waarschijnlijk dat uw vrouw niet zou weten waarom haar eigen familie het land ontvluchtte, waar zij precies vertoeven en waarom. U weet ook niet waar zij nu verblijven (CGVS, p.10), ondanks het feit dat u tot op heden in contact staat met zowel uw eigen moeder als uw schoonmoeder (CGVS, p.10). Die laatste is de tante van uw vervolgers. Er kan dus redelijkerwijze verwacht worden dat u via haar zou geïnformeerd hebben naar hen. U geeft echter aan dat u het haar niet gevraagd hebt, daar het duur is om te bellen naar Afghanistan (CGVS, p.10), wat geen afdoende verklaring is. Ook uw vrouw beweert dat uw moeder geen nieuws over haar kan meedelen, daar zij tijdens de werkuren niet thuis is, hetgeen niet volstaat als uitleg (CGVS A. (...), p. 10)."

Verzoekende partijen beperken zich in het verzoekschrift tot het minimaliseren van de argumenten en tot het vergoelijken van de vaagheid van hun verklaringen, zonder evenwel de inconsistenties met betrekking tot de namen van de neven van tweede verzoekster en de vaagheid van hun verklaringen over waar deze neven verblijven en waarom zij in Pakistan verbleven, die allen steun vinden in het administratief dossier, te ontkrachten, laat staan te weerleggen.

Voorts kan worden opgemerkt dat verzoekende partijen de volgende in de bestreden beslissingen opgenomen motieven volledig ongemoeid laten:

"Ten slotte leggen u en uw vrouw uiteenlopende verklaringen af wat betreft uw reisweg van Afghanistan naar Iran. Zo geeft u een uitvoerige uitleg om te duiden waarom u absoluut niet via Kandahar kon reizen. Immers, de neven van uw vrouw zouden bevriend zijn met een commandant die aldaar veel macht uitoefent. U verklaart dat uw neef u via Kandahar naar Iran wilde laten reizen, maar dat u hem uitlegde dat dat voor u geen optie was. (CGVS, p.7). Wanneer uw vrouw gevraagd wordt langs welke weg jullie Afghanistan ontvlucht hebben, antwoordt zij zeer eenduidig: "Kandahar" (CGVS A. (...), p.10)."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekende partijen volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

De voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partijen voorgehouden problemen met de familie van tweede verzoekster.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss. eerste verzoeker, stuk 15, map met 'documenten'; adm. doss. tweede verzoekster, stuk 14, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissingen opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert hierover in de eerste bestreden beslissing terecht als volgt:

"De door u voorgelegde documenten kunnen aan bovenstaande niets wijzigen. Zo kan uit de foto's geenszins afgeleid worden dat u problemen zou kennen met de neven van uw vrouw. De taskara, de elektriciteitsrekening en het document van de legerdienst bevatten dan weer informatie die in deze beslissing niet ter discussie staat. In verband met het attest van psychologe D. K. (...) over uw echtgenote, dient te worden opgemerkt dat een attest van een therapeut die een persoon behandelt voor problemen met zijn/ haar geestelijke gezondheid een weergave bevat van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. In het psychologisch verslag wordt gesteld dat uw vrouw lijkt te kampen met posttraumatische stressstoornis (PTSS). Of er uitendelijke en diagnose gesteld werd en op basis van welke specifieke medische onderzoeken deze eventuele diagnose zou gebaseerd zijn blijkt echter niet uit. Evenmin blijkt uit dit verslag dat uw echtgenote niet in staat zou zijn om op een normale wijze een gehoor af te leggen."

Verzoekende partijen voeren aan dat de motieven in de bestreden beslissingen over het door hen voorgelegde medische attest waaruit blijkt dat tweede verzoekster lijkt te kampen met PTSS irrelevant zouden zijn, doch zij laten na toe te lichten in welk opzicht deze motieven dan wel niet relevant zouden zijn. Zij betwisten niet dat het door hen neergelegde attest geen uitsluitel biedt over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. Zij betwisten evenmin dat uit het attest niet blijkt dat er inmiddels reeds een diagnose is gesteld en op basis van welke specifieke medische onderzoeken deze eventuele diagnose gebaseerd zou zijn. Voorts stelt de commissaris-generaal terecht dat uit dit attest evenmin blijkt dat tweede verzoekster niet in staat zou zijn om op een normale wijze een gehoor af te leggen, een gegeven dat wel degelijk relevant is bij het beoordelen van de verklaringen die tweede verzoekster op het CGVS heeft afgelegd. Verzoekende partijen voeren dan ook niet dienstig aan dat met hun profiel geen rekening zou zijn gehouden.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partijen voorgehouden problemen met de familie van tweede verzoekster, acht de Raad ook geen geloof aan de gevolgen van deze problemen, met name dat verzoekende partijen in 2008 Afghanistan verlieten en opnieuw in Iran gingen wonen. Verzoekende partijen voeren dan ook niet dienstig aan dat eerste verzoeker gezien zijn lange verblijf in Iran anders is dan andere Afghanen in Afghanistan en dat hij en zijn kinderen een andere mentaliteit kennen dan Afghanen in Afghanistan en dat hij aldus tot een bepaalde sociale groep behoort zoals bepaald door artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet. Hun verwijzing in het verzoekschrift naar rapporten over jonge verwesterde terugkeerders naar Kabul die volgens hen ook toepassing vinden

in het geval van eerste verzoeker is om dezelfde reden evenmin dienstig. Bovendien tonen verzoekende partijen op geen enkele manier aan dat het verblijf van eerste verzoeker in Iran voor 2008 van hem een dusdanig verwesterde jongeman zou hebben gemaakt dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen en heeft hij voor het nemen van de bestreden beslissingen op geen enkel moment gewag gemaakt van zijn vrees om in geval van terugkeer naar Afghanistan als "westerling" te worden aanzien.

Waar verzoekende partijen nog aanvoeren dat op geen enkele wijze rekening werd gehouden met het lange verblijf van eerste verzoeker in Iran en het feit dat hij zich de normen en waarden van dat land heeft eigen gemaakt en dat de commissaris hen hierover diende te horen, wordt er bovendien op gewezen dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen op 21 februari 2018 op het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens de interviews kregen zij de mogelijkheid hun asielmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. Aldus konden zij de bijzondere kwetsbaarheid van eerste verzoeker als asielzoeker die een lang verblijf in Iran heeft gekend en daardoor een andere mentaliteit zou kennen dan Afghanen in Afghanistan aanhalen. Zij hebben dit evenwel nagelaten. De Raad acht verzoekende partijen zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die zij al dan niet afleggen en oordeelt dat het niet aan de protection officer van het CGVS is om de gehoren te sturen. Een schending van de rechten van verdediging kan bijgevolg niet worden aangenomen. Hoe dan ook hecht de Raad geen geloof aan de verklaringen van verzoekende partijen dat eerste verzoeker slechts drie weken in Afghanistan heeft verbleven bij zijn terugkeer naar Afghanistan.

Waar verzoekende partijen het hoger belang van het kind en het feit dat de preciaire veiligheidssituatie in Afghanistan ook een impact heeft op minderjarige schoolkinderen onderstrepen, en menen dat vooral hun dochter een ernstig veiligheidsrisico loopt indien zij naar school zou gaan, nu volgens UNHCR "kinderen van schoolgaande leeftijd, in het bijzonder meisjes, een risicoprofiel zijn", wordt er op gewezen dat zij ook hiervan voor het nemen van de bestreden beslissingen op geen enkel moment gewag gemaakt hebben, hoewel zij hiertoe in de mogelijkheid werden gesteld. Het weze herhaald dat verzoekende partijen zelf verantwoordelijk zijn voor de verklaringen die zij al dan niet afleggen.

Bovendien merkt de Raad op dat de algemene bepaling dat het hogere belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat geen afbreuk kan doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en het Verdrag van Genève duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekende partijen voeren namens hun minderjarige kinderen geen persoonlijke motieven aan die de toekenning van een beschermingsstatus in hun hoofde rechtvaardigen. Voorts tonen zij niet aan dat de veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, met name de hoofdstad Kabul, van die aard is dat schoolgaande kinderen er een bijzonder risico lopen. De Raad merkt op dat UNHCR uitdrukkelijk vermeldt dat het afhangt van de individuele omstandigheden eigen aan het concrete geval of kinderen die onder voornoemde categorie vallen al dan niet nood hebben aan internationale bescherming. In casu worden geen individuele omstandigheden aangevoerd die deze nood in hoofde van de kinderen van verzoekende partijen, en vooral hun dochter A., aannemelijk maken.

Waar verzoekende partijen nog betogen dat uit een onderzoek van de Rijksuniversiteit Groningen blijkt dat kinderen schade kunnen oplopen door de asielprocedure en op het moment dat zij gedwongen worden uitgezet en hierbij citeren uit een passage met betrekking tot de problemen die zes- tot twaalfjarige kinderen in Nederland kunnen ervaren als gevolg van hun migratie naar dit land, stelt de Raad vast dat de potentiële schade en problemen waarnaar zij verwijzen – nog daargelaten de vaststelling dat zij op geen enkele wijze in concreto aantonen dat hun kinderen met dergelijke schade of problemen te kampen hebben – los staan van de in casu aangevoerde vrees voor vervolging in het land van herkomst. Deze problematiek heeft geen uitstaans met de redenen op grond waarvan verzoekende partijen in België internationale bescherming vragen.

De voormelde vaststellingen volstaan tevens om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in het ten tijde van de bestreden beslissingen geldende artikel 48/6, tweede lid, van de Vreemdelingenwet om aan verzoekende partijen het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.6.1. *Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekende partijen op deze gronden geen subsidiaire bescherming vragen.*

2.3.6.2. In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoekende partijen hun voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk hebben gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekende partijen maken immers doorheen hun opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zouden hebben gekend.

2.3.6.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de actuele informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

In de eerste bestreden beslissing wordt dit als volgt toegelicht:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan.

Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidsstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen

gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet."

Uit de meer recente landeninformatie die door verwerende partij werd bijgebracht middels de door haar ingediende nota en nota met opmerkingen kan niet blijken dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kaboel inmiddels in die zin is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in deze stad geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekende partijen verwijzen naar het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016, merkt de Raad op dat deze richtlijnen terdege in rekening werden genomen bij de hierboven weergegeven analyse van de veiligheidssituatie in Kaboel. De verwijzing naar het rapport "General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul" van 3 augustus 2017, dat wijst op een stijging van het geweld in Afghanistan, is niet dienstig nu uit voormelde richtlijnen van UNHCR blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan nog steeds regionaal erg verschillend is en in casu de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kaboel aan de orde is.

Voorts zijn er in casu geen concrete aanwijzingen dat verzoekende partijen bij terugkeer naar Kaboel aan hun lot zullen worden overgelaten op de luchthaven en de facto intern ontheemden (IDP's) zullen worden, noch dat zij daar in precaire humanitaire of socio-economische omstandigheden zullen terechtkomen die een dermate niveau van hardheid bereiken dat zij zouden oplopen tot een mensonterende behandeling.

Waar verzoekende partijen nog voorhouden dat een intern vestigingsalternatief in Kabul geenszins redelijk is, wordt er op gewezen dat uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt dat geen toepassing wordt gemaakt van een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief. Het betoog van verzoekende partijen dienaangaande mist dan ook elke feitelijke en juridische grondslag.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoekende partijen geen persoonlijke omstandigheden aantonen die in hun hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.6.4. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenmin aan dat

zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen door het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens deze interviews kregen zij de mogelijkheid hun asielmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.10. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.11. Artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal beoordeelt de asielaanvraag op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houdt rekening met de volgende elementen:

a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake de asielaanvraag wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;

b) de door de asielzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de asielzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;

c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;

d) de vraag of de asielzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren.”

Te dezen maken verzoekende partijen op generlei wijze aannemelijk dat hun verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat de bestreden beslissingen in een ander daglicht zou kunnen stellen. Een schending van artikel 27 van hoger aangehaald koninklijk besluit wordt dan ook niet aangetoond.

2.3.12. Waar verzoekende partijen in ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.13. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.”

Voorgaande motivering geldt ook voor verzoekers en wordt hernomen.

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift aan dat zij verwesterd zijn omwille van het langdurig verblijf in België en Iran. Waar zij hierbij verwijzen naar verschillende rapporten over verwestering en het stigma waarmee terugkeerders worden geconfronteerd, wijst de Raad erop dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie inzake de verwestering van en de soms moeilijke en problematische/kwetsbare positie van Afghaanse jongeren bij een terugkeer naar hun land van herkomst. Verzoekers dienen hun vrees in concreto aannemelijk te maken. Er dient aldus rekening te worden

gehouden met - en het is afhankelijk van - de individuele en concrete omstandigheden eigen aan elke zaak. De vrees moet met andere woorden geïndividualiseerd en geconcretiseerd worden.

In casu maken verzoekers hun verklaarde risicoprofiel echter niet *in concreto* aannemelijk. Inzake het verblijf van verzoekers in Iran werd vooreerst in voormeld arrest echter geoordeeld dat: *"Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partijen voorgehouden problemen met de familie van tweede verzoekster, acht de Raad ook geen geloof aan de gevolgen van deze problemen, met name dat verzoekende partijen in 2008 Afghanistan verlieten en opnieuw in Iran gingen wonen. Verzoekende partijen voeren dan ook niet dienstig aan dat eerste verzoeker gezien zijn lange verblijf in Iran anders is dan andere Afghanen in Afghanistan en dat hij en zijn kinderen een andere mentaliteit kennen dan Afghanen in Afghanistan en dat hij aldus tot een bepaalde sociale groep behoort zoals bepaald door artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet."* De Raad ontwaart in het administratief dossier, noch in het verzoekschrift geen concrete elementen waaruit blijkt dat hun langdurig verblijf in het buitenland van hun dusdanig verwesterde kinderen zouden hebben gemaakt dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging hebben of een reëel risico op ernstige schade lopen. Het loutere feit dat verzoekers Afghanistan niet kennen, toont immers niet aan dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan problemen zullen kennen omwille van het feit dat zij er nooit gewoond hebben, noch dat zij dermate vervreemd zijn van de Afghaanse cultuur waardoor zij hun leven niet zouden kunnen opnemen in Afghanistan. Dit geldt temeer nu uit bovenstaande beoordeling blijkt dat verzoekers' ouders afkomstig zijn uit Afghanistan. Verzoekers tonen dan ook niet *in concreto* aan dat zij zich niet meer zouden kunnen conformeren aan de Afghaanse samenleving, noch dat hen een westers gedrag zal worden toegedicht. Aldus maken verzoekers niet *in concreto* aannemelijk dat zij tot een risicogroep behoren omdat zij verwesterde kinderen zouden zijn die zich niet meer zouden willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, of die omwille van bepaalde opvattingen een reëel risico op het lijden van ernstige schade zouden lopen. Verzoekers maken dan ook niet aannemelijk dat zij, als minderjarige verwesterde kinderen die bij een terugkeer naar Afghanistan de daar geldende normen en (gewoonte-)regels zullen schenden, behoren tot een bepaalde sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet.

Door in het verzoekschrift te benadrukken dat zij school lopen in België en de Nederlandse taal spreken en geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving, slagen zij er niet in om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging hebben of reëel risico op ernstige schade lopen. De Raad merkt op dat dat deze elementen en de door verzoekers neergelegde brieven van hun leerkrachten en ouders van hun schoolvriendjes geen betrekking hebben op de door verzoekers ingeroepen vrees voor vervolging, dat zij hoogstens een aanwijzing vormen van hun integratie in België en dat ze mogelijk kunnen worden aangevoerd in andere in de Vreemdelingenwet voorziene procedures, maar dat zij niet volstaan om aan te tonen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging hebben of een reëel risico op ernstige schade lopen bij een terugkeer naar Afghanistan. Zoals hierboven immers is gebleken, laten verzoekers na om *in concreto* aan te tonen op welke wijze hieruit zou moeten blijken dat zij dusdanig verwesterd zouden zijn dat een terugkeer naar Afghanistan niet mogelijk zou zijn. Uit dergelijke elementen kan louter de integratie van verzoekers in de Belgische samenleving blijken, doch zij tonen niet *in concreto* aan - en de Raad ziet niet in - op welke wijze hieruit zou moeten blijken dat zij dusdanig verwesterd zouden zijn dat zij zich in Afghanistan niet zouden kunnen schikken naar de daar vigerende wetten, regels en gebruiken of omwille van bepaalde opvattingen problemen zouden krijgen in de zin van artikel 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers herhalen verder in hun verzoekschrift hun beweringen dat zij in Afghanistan niet naar school zouden kunnen gaan.

Door in het verzoekschrift louter enkele passages uit algemene rapporten aan te halen, zonder deze te betrekken op hun eigen, concrete en persoonlijke situatie, slagen verzoekers er evenwel niet in om aan te tonen dat zij een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico lopen op ernstige schade bij hun terugkeer naar Afghanistan omwille van eventuele moeilijkheden onderwijs te volgen. Uit het in het verzoekschrift geciteerde rapport *"UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan"* van 6 augustus 2013 en de recentere UNHCR *"Guidelines"* van 30 augustus 2018 blijkt overigens dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie omtrent de risico's die schoolgaande kinderen lopen bij een terugkeer naar hun land van herkomst, doch dat er rekening dient te worden gehouden met - en dat het afhankelijk is van - de individuele en concrete omstandigheden eigen aan elke zaak. De vrees dient met andere woorden geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden.

De bestreden beslissingen oordeelden vooreerst terecht dat *“Betreffende de onderwijsmogelijkheden in uw land van herkomst (CGVS, p. 4 en 5) dient opgemerkt dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat er in de stad Kabul heel veel scholen gevestigd zijn, zowel privé- en overheidsscholen als privé- en overheidsinstellingen van hoger onderwijs. De beste scholen en universiteiten, zowel publieke als privé-instellingen, bevinden zich voornamelijk in Kabul. Er kan dan ook worden aangenomen dat u in Kabul een passende onderwijsinstelling kan vinden.”* Bovendien wijst de Raad erop dat in voormeld arrest ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming van verzoekers’ ouders reeds werd geoordeeld dat *“Voorts tonen zij niet aan dat de veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, met name de hoofdstad Kabul, van die aard is dat schoolgaande kinderen er een bijzonder risico lopen. De Raad merkt op dat UNHCR uitdrukkelijk vermeldt dat het afhangt van de individuele omstandigheden eigen aan het concrete geval of kinderen die onder voornoemde categorie vallen al dan niet nood hebben aan internationale bescherming. In casu worden geen individuele omstandigheden aangevoerd die deze nood in hoofde van de kinderen van verzoekende partijen, en vooral hun dochter A., aannemelijk maken.”* Uit het administratief dossier van verzoekers en het onderhavig verzoekschrift ontwaart de Raad evenmin enige concrete elementen waaruit zou kunnen blijken dat verzoekster geen toegang tot scholing zou kunnen bekomen in Kabul, noch waaruit blijkt dat verzoekers, en meer specifiek verzoekster, een bijzonder risico zouden lopen in Kabul als schoolgaande kinderen. Waar verzoekers nog verwijzen naar algemene informatie met betrekking tot de risico’s voor verwesterde schoolgaande meisjes, werd hierboven immers reeds aangetoond dat verzoekster niet aantoont dat zij dusdanig verwesterd zou zijn dat zij zich in Afghanistan niet zou kunnen schikken naar de daar vigerende wetten, regels en gebruiken of omwille van bepaalde opvattingen een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen.

De Raad merkt verder nog op dat, waar tijdens verzoeksters persoonlijk onderhoud werd verwezen naar het feit dat jongeren in Afghanistan ontvoerd worden voor losgeld, het niet volstaat om te verwijzen naar een algemene situatie of gebeurtenis om daarmee een nood aan internationale bescherming. Verzoekers betwisten deze beoordeling niet in hun verzoekschrift.

De Raad merkt bovendien op dat de analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul zoals vermeld in voormeld arrest ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming van verzoekers’ ouders genoegzaam wordt bevestigd door de informatie die door de commissaris-generaal ter kennis wordt gebracht in zijn aanvullende nota. De door verzoekers in hun verzoekschrift geciteerde informatie is immers dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als deze waarop voormelde veiligheidsanalyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul is gesteund.

De door verzoekers in het verzoekschrift geciteerde informatie met betrekking tot de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief naar Kabul kan bovendien niet dienstig worden aanvaard, nu in voorliggend geval geen toepassing gemaakt wordt van het concept ‘intern vestigingsalternatief’.

De overige door verzoekers neergelegde documenten, zijnde de Iraanse medische documenten en vaccinatiekaarten hebben louter betrekking op verzoekers voorgehouden verblijf in Iran, dat in het kader van voormeld arrest ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming van verzoekers’ ouders echter reeds als ongeloofwaardig werd bevonden. De door verzoekers neergelegde documenten kunnen deze vaststellingen niet wijzigen. De bestreden beslissingen motiveerden immers terecht dat *“Uit de op het CGVS beschikbare informatie blijkt immers dat het mogelijk is om Iraanse documenten te verkrijgen tegen betaling. Niet alleen de aanwezige corruptie maar ook het feit dat Iran zowel een land van bestemming, vertrek en doorreis is voor vluchtelingen maakt dat er een lucratieve markt is voor het aanbieden en verkrijgen van valse documenten. In Iran zijn veel ronselaars actief die de inwoners van Iran of de buurlanden, zoals Afghanen, proberen te overtuigen om gebruik te maken van hun diensten. Op sociale media zijn verschillende berichten te vinden van smokkelaars die reclame maken voor hun diensten. Vaak gaat het dan om het aanbieden van een reis naar Europa met bijhorende valse documenten. Meestal worden er reisdocumenten, bijvoorbeeld valse Schengenpaspoorten, maar evengoed packages aangeboden met nodige documenten om een asielaanvraag te ondersteunen, zoals diploma's etc. De stempels op de originele vaccinatiekaarten van u en uw zus zijn trouwens kleurenskans.”* Verzoekers betwisten deze beoordeling niet in hun verzoekschrift, zodat deze motivering, die pertinent is en steun vindt in het administratief dossier, wordt overgenomen door de Raad.

Verzoekers wijzen verder op het belang van het kind zoals uiteengezet in artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en artikel 14 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind

aangaat, kan echter geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Vluchtelingenverdrag, duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers tonen gelet op het voormelde evenmin aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.4. Verzoekers vragen *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissingen te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP